

[Wiinblad.]

alle Rumfordelinger, Façade og hele den museums-mæssige Ordning skudt ud og skubbet til Side og lagt i Hænderne paa to Udvalg, som altsaa skal vælges, hvis dette Forslag vedtages. Ligesom Regeringen altsaa skyder Ansvarret fra sig over paa Rigsdagen, foreslaar Flertallet i Dag, at Rigsdagen skal skyde Ansvarret fra sig over paa to Udvalg, der arbejder og beslutter ganske udenfor Offentlighedens Kontrol. Det er det, der tilbydes os; Rigsdagen faar ikke noget at vide om denne Sag undtagen gennem de Folk, vi sætter ind, men ellers er det ganske ukontrolleret, ganske udenfor Rigsdagens Indflydelse, hvad der kommer ud af dette Arbejde. Prinsens Palæ blev i 1849 taget i Brug som Museumsbygning, men allerede 10 Aar efter fandt daværende Direktør Thomsen, at Palæet var for lille og brandfarligt. I 69 Aar har altsaa Repræsentanter for det danske Folk, Politikere, Kunstnere og Videnskabsmænd, advaret mod de Farer, der er forbundet med Prinsens Palæ, i 69 Aar har denne Kamp staaet paa, i 69 Aar har man sagt: Dette her er uforsvarligt. Og begejstrede Mænd, de fem store, som Nationen kaldte dem, har paa-taget sig et Arbejde for at komme bort fra Palæet, vi kender alle denne Virksomhed. Disse Mænd har ønsket at skabe den skønneste og mest praktiske Ramme om Samlingerne. Og de fem store har ved deres Agitation rejst over 200 000 af deres Medborgere og indsamlet over 2 Mill. Kr. Det er det, der er sket; uden Regeringens Medvirken er alt dette sket for at komme bort fra Prinsens Palæ, og saa skal det ende med, at man bliver i det gamle Palæ og forgrimmer det med nogle tarvelige Længer. Det er det, Forslaget gaar ud paa. Efter 69 Aars Virksomhed, efter at berømte Mænd har sat deres Ære og Virksomhed ind paa denne Sag, efter at 200 000 Kvinder og Mænd har indsamlet Penge for at komme bort fra Prinsens Palæ, skal vi i Dag tilbage til Palæet, blive dér og bygge nogle grimme Længer. Det er den Tak, vi yder de fem store og de 200 000 Medborgere, der har vist denne Sag brændende Interesse.

Flertallets Forslag har allerede vakt den største Forbitrelse. Den ansete danske Polarforsker Peter Freuchen skrev i „Politiken“ bl. a. — med Formandens Tilladelse skal jeg citere det: —

„Nu kan jeg ikke længer tie stille.

Jeg synes, at Forargelsen skinner for

stærkt i Øjnene. Som en Mand, der er Giver til det danske Nationalmuseum baade af ret værdifulde Samlinger og ogsaa af Penge, jeg dels har skaffet gennem Foredrag og Arbejder for Sagen, dels direkte ved personlige Bidrag, har jeg Ret til at beklage mig over den haanende Behandling, vi har mødt. Da Indsamlingen til Nationalmuseet begyndte, valgte man fem „store Mænd“ i Danmark. Fem Mænd, om hvem det uimodsagt blev erklæret, at de var hævet over Partierne og nød alles Tillid. . . . . Nu har jeg forstaaet, at to Partier: Højre og Venstre med en eller to Stemmers Majoritet vil gennemtrumfe en Plan, der synes mig den ringeste af de foreslaaede. . . . . Det blev sagt, at Museet maatte bort fra Prinsens Palæ. Nu vil man altsaa blive der. Det blev ikke forstaaet, den Gang Indsamlingen var aktuel, men det blev sagt, at de „fem Store“s Navne var Borgen for en forsvarlig Ordning. Skal Partihensyn være afgørende, har vi givet Penge under falske Forudsætninger, og jeg vil kræve mit Bidrag tilbage, eventuelt ad Rettens Vej.“

Saaдан er den Situation, som det danske Folketing kan skabe, hvis vi i Dag vedtager Flertallets Forslag: at der bliver Processer, skandaløse Processer, hvor Folk siger: Vi er snydt og bedraget, maa vi bede om vore Penge igen. Ja, det er Situationen, som den foreligger. — Jeg maa henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at vi maaske staaar overfor en Skandale.

Da Formanden for Indsamlingens Arbejdsudvalg, Hr. Vagn Jacobsen, erfarer, at man vil bevare Prinsens Palæ for Museet; skriver denne højt ansete Mand disse Ord i „Berlingske Tidende“:

„Det er min personlige Opfattelse, at den Maade, hvorpaa Nationalmuseums-spørgsmaalet er blevet behandlet, grænser til det uforsvarlige, og havde jeg tænkt mig Muligheden af en saadan Udvikling, havde jeg aldrig efterkommet Opfordringer, der førte til, at jeg blev Formand for Arbejdsudvalget. Jeg beklager derfor at have været med, saaledes som Sagen har udviklet sig, fordi det kan faa Udseende af, at jeg har været med til at lokke Penge fra mine Medborgere under fejlagtige Forudsætninger.“

Ja, jeg forstaaer ikke, at der kan være et Flertal, der udsætter sig for saadanne Udtalelser fra den Mand, som har samlet disse store Beløb, som af Kærlighed til Nationalmuseet har været med at rejse disse 2 300 000 Kr. Jeg siger: Kan